

To, že se v bilancování uplynulého roku povětšinou shodují s tím, co zde již zaznělo, může svědčit buď o tom, že několikrát dokola zmiňovaní interpreti a jejich nosiče skutečně něco zajímavého dokázali nebo jen o tom, že vkus čtenářů tohoto média je velmi podobný nebo prostě proto, že o kamarádech je třeba se zmínit.... Dosad'te si odpověď sami.

Deskám uplynulého roku dle mého vévodily především reedice či výběry osvědčených a prověřených značek. Robert Křesťan s Druhou trávou, AG Flek hned dvakrát (Blázni umírají na dvakrát, Dohrála hudba), totéž Ebeni (Malá píseň do tmy, Tichá domácnost), výběr Kapitána Kida Dumdumdumky i bratrů Ryvolů Hoboesárny.

Z nově natočených cédéček mi tentokrát jednoznačně vystupuje jedno jediné (před rokem bylo lépe) – Žamboši. Jen mne na téhle nepochybně autorsky i interpretačně velmi silné desce mrzí absence nehloupého, inteligentního humoru, kterým Jan Žamboch kořnil své výpovědi na kotoučku prvním. Tady opravdu Přitahuje.

Radost mi z kapel středního doletu udělal Jauvajs, který nabyl takové jistoty, že z jejich desky Do neznámých míst nepoznáte, která skladba je tradicionálem a která dílem kapelníka Kuby Linhart. Deska je sevřená, plyne svou cestou a dokonale je vidět dramaturgická linka. Prostě skutečná deska, nikoliv soubor nahodile poskládaných písniček.

A tak snad v jednom jediném kritériu rok 2009 předčil rok předešlý. Tramprská muzika zaznamenala několik poctivých přírůstků, byť hitparády a čelní příčky obsazovat nebudou.

Debutovou jedničkou bych označil album skupiny Zhasni Je to tak nutný. Natočená deska ukázala, že kapela se přes svoji současnou největší slabinu, občasné nevyrovnané výkony na pódiích, dokázala skvěle přenést důkladnou a poctivou práci ve studiu. A tak autorsky příjemný textově nadprůměrný folk získává dalšího výrazného interpreta. A nenapadá mne žádná současná skupina, která by se mohla pochlubit dvěma tak výtečnými autory, jakými jsou Michal Vaněk a Kuba Horák.

Nosičů formátu DVD se samozřejmě neurodilo tolik, nicméně Koncert AG Fleku ční stejně vysoko nad průměr jako každý koncert této kapely nad ostatními.

Objevem pódiovým se pro mne stal Honza Donald Jícha. I přesto, že jeho občasná neučesanost ubírá na síle nápaditým textům, které dokážou vyvolat nejen salvy smíchu, ale i zamyšlení. Ovšem šíře záběru jeho aktivit je k naší škodě tak široká, že muzika zaplňuje jen její malou část.

Radost jsem měl z toho, že tzv. krize se neprojevila v hledištích festivalů neboť těm v době snižování výdajů potenciálních sponzorů, hrozí nebezpečí největší.

Příjemný nový hudební rok